

tos de l'estat, un punt que no crec que de moment s'hagi de plantejar. Cal que siguem molt prudents", opina Ferran. En canvi, Eduard López, d'ERC, demana coherència. "Seria molt incongruent que el govern espanyol no ens donés res i que tothom donés suport als pressupostos", diu López. Esquerra s'ha adreçat als partits polítics per convocar una manifestació unitària l'11 de setembre.

Acord territorial. Més enllà de l'escaenificació d'un front unitari entre els partits catalans, hi ha un altre àmbit de pressió per tal d'aconseguir més bon finançament. Els governs del País Valencià i les Illes, territoris que també pateixen un greu dèficit fiscal, s'han mostrat oberts a unir esforços amb el Principat per tal d'aconseguir que el nou model de finançament sigui més beneficiós per a les respectives economies. "Nosaltres sempre hem defensat que Catalunya tingui el màxim grau de bilateralitat amb l'estat. Però, així i tot, hi ha uns lligams amb el País Valencià i amb les Illes Balears. Per tant, si compartim estratègies això ens fa forts a tots i ens permet d'avançar. Tant la societat valenciana com la balear són conscients de la situació de dèficit; per tant, apareixer com a aliats no fa cap mal a la negociació i ens afavoreix a tots des del punt de vista estratègic", explica Eduard López, d'ERC. Semblantment, des del PSC Joan Ferran valora molt positivament aquesta col·laboració: "En la mesura que hi ha punts en comú, les solucions poden ser similars. Qüestions com la immigració, la demanda d'alguns serveis, l'encariment del cost de la vida o les balances deficitàries són comunes i, per tant, s'hi pot buscar l'acord. No és tracta de ser insolidari, sinó d'una qüestió de denominadors comuns", diu Ferran. En aquest sentit, val a dir que la Junta d'Andalusia, per boca del seu president, Manuel Chávez, es va mostrar molt crítica la setmana passada amb l'actitud del president de la Generalitat, José Montilla, i del conseller de Finances, Antoni Castells, sobre les reivindicacions d'un finançament millor, tot acusant-los d'haver adoptat una posició "maximalista".

Xevi Camprubi

"Si no recaptem grans impostos, hem perdut la batalla"

L'economista Ramon Tremosa, autor de 'Catalunya, país emergent' (Tres i Quatre), analitza la viabilitat i la utilitat de les negociacions i propostes de finançament fetes públiques fins ara.

Ha passat el 9 d'agost i l'estat no ha fet una proposta de finançament d'acord amb l'Estatut. Quins criteris hauria de respectar un bon model de finançament?

—La gent ha d'entendre que federalisme és pagar impostos a diverses administracions. Aquesta és la mare dels ous. És el problema bàsic que tenim catalans, valencians i balears —i que no tenen ni a Baviera ni al Quebec ni a Indiana ni al País Basc ni a Navarra. Mentre no es recaptin grans impostos, hem perdut la batalla. Si no recaptem, no hi ha res a pelear. La prova del cotó del federalisme és qui recapta, no qui gasta. És a dir, aquesta comèdia de negociació que veiem ara passa perquè aquí l'únic que recapta els impostos és el govern central i després reparteix discrecionalment. Per tant, aquesta discussió sobre els criteris teòrics, en el fons, és una comèdia. Des d'un punt de vista rigorós, els criteris haurien de ser el tràfic de mercaderies, el tràfic

aeroportuari o les operacions de cor que es fan als hospitals.

—Per exemple?

—A Catalunya, per la A-7, hi passa el 50% de les mercaderies que s'exporten. Això sí que necessita inversions. Aquesta negociació té aparença de federalisme, però no ho és gens. El federalisme no és que gastin diverses administracions; el federalisme és que diverses administracions recaptin impostos. Imposts importants.

—No com aquí?

—No. Els importants són quatre, bàsicament: l'IVA, el de societats, l'IRPF i els especials. Res de taxes menors com els que tenim cedits: successions, donacions, taxes sobre el joc o l'impost de transmissions patrimonials (ITP).

—Però tota pedra fa paret.

—Aquest impost de transmissions patrimonials fa dos anys implicava uns ingressos, per a Catalunya, de 3.500 milions d'euros, però ara li'n dona només 1.500 milions.

—Com és?

—Perquè el cicle immobiliari ha canviat.

—La xifra de millora del finançament que demana la Cambra de Comerç de Barcelona és de 3.800 milions d'euros. Aquest és el mínim?

—Sembla que la Cambra de Comerç parli per boca del conseller Castells, quan demana aquests 3.800 milions d'euros. De moment, Castells no ha formulat cap xifra per no espantar ningú. Però aquests 3.800 milions d'euros volen dir que ens quedem com estàvem.

—Per què?

—Comparem amb fa dos anys, que és l'any de màxima recaptació de l'ITP. Ja he explicat que, per aquesta banda, hem perdut 2.000 milions. A més, Rodríguez Zapatero va suprimir l'im-

"La proposta de CiU de 5.200 milions d'euros és el mínim decent assumible"

post de patrimoni, que eren 500 milions d'euros. Restem-li que, per la competència fiscal d'unes altres autonomies, com ara València o Madrid, s'havien rebaixat uns altres impostos i el 2008 estem a -3.000 milions d'euros respecte a fa dos anys. Si ens donen 3.800 ens quedem com estàvem: no podem tenir més diners per a noves competències. Es pidola per tapar forats.

—**Però per què diu que la xifra de la Cambra de Comerç és la del conseller d'Economia?**

—Perquè en vista de la proposta de CiU, que demana 5.200 milions d'euros, el segon de la conselleria d'Economia, Martí Carnicer, va dir que això no era realista. I aquesta proposta de CiU inclou la nova cistella d'impostos pactada amb Zapatero (amb el 50% de l'IVA, el 50% de l'IRPF i el 58% dels impostos especials) aplicada al 2008, sempre que es mantingui constant el fons de suficiència actual, que sempre ha estat positiu per a Catalunya.

—**Que és el fons de suficiència?**

—La Generalitat té traspassats els

impostos especials i té la participació en algun gran impost: un tant per cent de l'IVA i de l'IRPF. Però, a més a més, la Generalitat, per fer front a les competències que exerceix, rep diners del fons de suficiència, que és un fons estatal que reparteix el govern espanyol. Ara tenim un cafè per a tothom, però hi ha autonomies que, amb aquests percentatges, no en tenen prou i unes altres a les quals els en sobren. A Madrid els en sobraven. En canvi, Catalunya no en tenia prou per les competències que havia assumit i, per això, el fons de suficiència li és favorable. Ara són 3.500 milions d'euros que rep del fons.

Artur Mas i Rodríguez Zapatero van pactar aquesta cistella d'impostos —ara parlo del 22 de gener del 2006—, però l'endemà un representant del govern espanyol va explicar que el que donarien a Catalunya via impostos li ho retirarien via fons de suficiència. Amb aquests nous diners de la cistella d'impostos, Catalunya potser passarà a ser contribuent net al fons de suficièn-

cia. Per tant, aquests 3.800 milions que demana la Cambra quedarien en res si perds el fons de suficiència.

—**Per què el govern espanyol no ha presentat una proposta assumible per la majoria dels partits catalans?**

—Perquè els partits catalans no tenen força ni pes al Congrés de Madrid. Aquí compto que el PSC no és partit català, perquè sempre, durant trenta anys, ha votat amb el PSOE.

—**Ara el govern de la Generalitat i CiU han fet una demostració d'unitat sobre el finançament i contra l'endarreriment de la proposta estatal. Com creieu que ha de ser la proposta catalana al govern espanyol, que possiblement es presentarà a final d'agost o començament de setembre?**

—La proposta de CiU de 5.200 milions és el mínim decent assumible. Aquests 5.200 milions permeten de compensar la caiguda dels tributs propis i fer el salt per tenir noves competències. Això redueix d'una tercera part el dèficit fiscal. Per sota d'això, que ja

és molt mínim, no és res. Si accepten 3.800 milions, això només serveix per a tapar forats.

—Primer el portaveu del PSC, Miquel Iceta, i després el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, Josep Huguet, han amenaçat amb el concert econòmic. És el finançament que ens cal?

—El concert econòmic és un model molt eficient. Ha donat grans resultats al País basc i a Navarra. Cada territori recapta els seus impostos i cedeix més o menys per a la caixa comuna, però s'apropia la majoria dels impostos. Com més ens acostem a un model eficient com aquest, més millorarem. Si ara tenim gran insatisfacció i dèficit fiscal molt alt és perquè som molt lluny del concert econòmic. Al senyor Iceta cal dir-li: "Fets i no paraules: Voti que no als pressupostos de Zapatero."

—Fins on ha d'arribar la solidaritat dels catalans?

—Hauria d'arribar fins on els catalans volguessin. No m'agrada fer servir la paraula *solidaritat* perquè la solidaritat és voluntària. Això no ho és. Diguem-ne *redistribució forçosa, delme eclesiàstic...* Dir-ne *solidaritat* és el gran gol que han marcat a les consciències progressistes catalanes.

—Un cop s'ha incomplert el 9 d'agost, el debat del nou model ha d'anar lligat a la negociació dels pressupostos generals de l'estat o s'haurà de negociar més temps encara?

—Amb la posició que ha adoptat, el govern espanyol guanya temps i mira d'aconseguir suport gratis als pressu-

"Les autonomies són molt diferents però l'estat els dóna a totes el mateix vestit"

postos per acabar donant a les autonomies allò que li sembli. És la tàctica que ha fet servir Rodríguez Zapatero aquests darrers quatre anys. Vota'm els pressupostos i ja et donaré alguna cosa. Si ha funcionat fins ara, per què no ha de continuar funcionant? Els catalans li sortim molt barats. De cada cent euros que paguem d'impostos generals, cinquanta no tornen. Això és la balança de la conselleria de Castells de l'any 2005.

—Les balances fiscals s'han fet públiques, però el govern espanyol ja diu que no han de condicionar el finançament. Què en pensem?

—És com un metge que vol operar un genoll i no té en compte les radiografies. En principi una radiografia ha

de servir per a minimitzar el mal i encertar en la resolució. Fins ara hem negociat els finançaments sense tenir en compte això i tots els models han estat insatisfactoris. Ignorar la radiografia una altra vegada farà que, d'aquí a no res, ens tornem a queixar que anem justos de calés.

—Després d'anys d'incomunicació, els governs valencià i català s'han posat fàcilment d'acord per fer un front comú —al qual també s'han afegit les illes Balears— sobre el finançament. Per què?

—Faig un símil del finançament. Jo tinc tres fills. Quan vaig a comprar roba, no els compro la mateixa talla. Les autonomies també són molt diferents, però es dóna el mateix vestit a totes. Ja era hora que les autonomies que tenen necessitats semblants i estructures productives semblants anessin plegades. Perquè, fins ara, no anar juntes les ha perjudicades.

—Qui més s'ha queixat del front comú Catalunya - País Valencià - illes Balears ha estat Andalusia. És aquesta comunitat la que hi té més a perdre, amb un canvi de model?

—És clar. És la principal beneficiària del cafè per a tothom. La frontera dreta-esquerra es difumina molt a l'hora de la veritat. L'Andalusia socialista es queixa de la Catalunya socialista i germana que s'ajunta amb la València del PP! Mentre la ficció dreta-esquerra continuï marcant el debat, no el resol-drem. I Andalusia continuarà essent-ne la gran beneficiada.

Alex Milian

Cines Babel
Cines Albatros

CINES Albatros
Pla Lluís Colomer, 4 Acc. - València

Funny Games

de Michael Haneke

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS :
4,40 € De dilluns a dijous
i 6€ cap de setmana.
(Cal acompanyar el justificant de pagament)

Si ets lector d'EL TEMPS:
5,60€ de dilluns a dijous

HADRI WATTS TIM ROTH MICHAEL PIET
BENNY COHEN INYON CEFERIANI

FUNNY GAMES

BY MICHAEL HANEKE

SHALL WE BEGIN?

www.funnygames-themovie.com